

mala abbiga feik furja ärrawõitis, mis tigge maalmeister temmale püdis tehha.

Et se würst ebbausklik ja Zummala san na polest hopis tundmatta olli, ja pea-aego feik tühja uskus, arwas maalmeister sedda omma tiggedusse kassuks wõiwad pruvida. Ja läks siis tigge mees ühhel päwal würsti jure, andis ta kätte ühhe kuld pookstawidega kirjutud kirja, mis ütles würeti õnsa issa kirjutand ja temma kätte saatnud ollewad, kus sisse olli kirjutud: et würsti issa, kes jo ammo surnud olli, poiale paljo terwisid läkkitab, ja tedda pallub, omma pumeistert taewa temma jure sata, kes siis temmale seäl teises ilmas ka uhked maiad ehhitaks, kus sees lähkete wõiks ellada, ja omma rigi asjad röömsa melega aiada. — Würst lugges, ja arwas selle ka tõe ollewad, ja küsis selle pärrast maalmeistrilt nõu, mil wiisil pumeistert senna saaks sata? Maalmeister, kes teist surma kätte sowis, andis sedda nõu: et suur hulik puid pididi kokk totud, hunnikusse pandud ja kalli õlliga kas-

tetud sama, pumeister hunniko sisse panda ma, ja siis puud pällema südetama, ja et siis selle kalli õlli haiso- ja suitsoga pumeister pididi würsti issa jure taewasse minnema.

Ja ni kui eespool ööldud, et würst ebba usso-mees olli, ja wallet mittoford tõeks arwas, nenda ta seddagi maalmeistri jutto ja nõu tõeks pididas, ja sepärrast kasko andis, pumeistert ennese jure kutsuda. Kui se olli tulnud, näitis würst temmale ramatut, mis maalmeister temma issa käest üt telnd sanud ollewad — ja andis kasko, walmis panna, ja temma issa tahtmist ja sowing mist täitma minna.

Pumeister, kes jo teadis, et würst sedda kuulda ei wõttaks, kui ta selle asja wasto rägiks, ja et se agga maalmeistri furja süddame teggo olli, pallus kuus päwa aega, töriisto ja isseennast selle wasto walmistada, nenda, et seäl ennam suggugi aiawidet ei peaks ollema, waid et agga kohhe töle wõiks hakkata. Ka pallus ta: et se pu-hunnik temma omma rohhoaeda saaks ülles pandud,